

מערך תורת ישראל עם ישראל וארץ ישראל:

נושאי פעולות:

- ✓ סטיגמות
- ✓ ציונות דתית
- ✓ חילונים חרדים הם חלק ממני
- ✓ א"י בימנו
- ✓ ערב ארצות
- ✓ תורת חיים
- ✓ מי מפחד מקטעים

נושא: פטיגמות

מהלך הפעולה:

- המדריכים שולפים פתקים שהם יודעים שיש לחניכים סטיגמות עליהם (לדוג' אולפנות/ ישיבות מסוימות, ערים וישובים שונים, ציבורים שונים...) והחניכים צריכים לזרוק מה שעולה להם בראש על כל פתק.
- מכינים לפני הפעולה ניילונית שמצד אחד מצויר זקן ולבוש חרדי ומצד שני מצויר לבוש ותספורת חילונית ומכניסים לבפנים ציור של איש. מבקשים מהחניכים להגיד את הקורות חיים של כל אחד ומה הוא אוהב לעשות ואז להוציא ולהראות להם שזה אותו איש מבפנים..
- סרטון (המתייג) - <https://m.youtube.com/watch?v=bFNptPvAAI&feature=youtu.be>
- מכינים לפני הפעולה מבריסטולים כמה דמויות של בני אדם ומבקשים מהחניכים ליצור להם מראה חיצוני לפי הקטגוריה שניתן להם- נניח יש שלוש דמויות אז אומרים להם נגיד שאחד צריך להיות מישוהו מדרום תל אביב אחת אישה ממאה שערים ואחת אישה מלשם ואז הם צריכים ליצור בגדים ולהלביש לפי הקטגוריה.
- ויכוח בין חרדי לחילוני לפי הא'-ב'- לוקחים שתי מתנדבים ואומרים לאחד שהוא מייצג חרדי ולשני שהוא מייצג חילוני והם צריכים להתווכח למה להיות חרדי/ חילוני בסדר הא' ב' (הראשון אומר משפט שמתחיל בא' השני שמתחיל בב' וכן הלאה..)

מסר:

מאיפה יש לנו זכות להחליט על כל אחד מה הוא?! כשאנחנו אומרות דתי, חילוני זה לא כולל שום דבר, כולנו יהודים. כמובן לא צריך להתכחש לזה שיש סוגים שונים של אנשים אבל צריך לדעת שצריך להכיר את הבן אדם ולא לשפוט אותו ע"פ החברה שאליה הוא שייך.

מה צריך להכין?

- ✓ מחשב (אם צריך גם ברקו)
- ✓ להכין פתקים לאסואציות
- ✓ ניילונית עם הציור משני הצדדים
- ✓ ציור של בן אדם
- ✓ להוריד סרטון המתייג/ לדאוג שיהיה אינטרנט
- ✓ להכין דמויות מבריסטולים

נושא: ציונות דתית

מהלך פעולה:

- מחלקים את השבט לשתי קבוצות ואז מפזרים כרטיסיות של מלא אידיאלים ודברים חשובים וכל קבוצה צריכה לסדר מה לדעתה הסדר עדיפויות בציונות הדתית ולומר למה הם סידרו ככה. (אידיאלים לדוג': ארץ ישראל, תורה, צבא, פיתוח אישי, נישואין, קירוב רחוקים, עבודה, חינוך..)
- דיון על הקטע של אפרים קישון(מצורף למטה) - מסכימים? לא מסכימים? נכון בכלל גם לדור שלנו?
- כל השבט עומד בשורה והמדריך אומר משפטים על הציונות הדתית ומי שמסכים מתקדם צעד. (לדוג': הציונות הדתית מחפפת בתורה ומצוות, בציבור שלנו אין שאיפה לגדול בתורה, הציונות הדתית גורמת לקירוב גדול לתורה...)
- קטע בסוף: גאה להיות דתי לאומי

מסר:

הציונות הדתית לא מתרפסת, יש לנו את הדרך שלנו. זה לא שאנחנו לוקחים 50% תורה ו- 50% 'עבודה' אנחנו 100% תורה ו100% עבודה אנחנו באים לחיים ולעבודה מתוך התורה, וגם אם לפעמים נראה שיש יותר תקלות ודברים לא אידיאליים מאשר הצלחות (כמו שראינו במשחק עם הצעדים) אנחנו צריכים להבין שאנו נמצאים בתהליך ואסור לנו להסתכל על המצב במבט נקודתי ולהחליט שזה לא מתאים לנו כי אם כולם יחליטו שהם מוציאים את עצמם מהכלל ויתייאשו מהמשימה הגדולה שהציבור שלנו לקח על עצמו אנחנו פשוט לא נצליח להתקדם ולקיים את האידאל הגדול של חיי תורה שמובילים את חיי החול, שאין הפרד בין זה לבין זה! (למי שמכיר מתחבר לרעיון הישן יתחדש והחדש יתקדש)

מה צריך להכין?

- ✓ להדפיס את הקטעים
- ✓ כרטיסיות עם אידיאלים רצונות
- ✓ להכין משפטים על הציונות הדתית

ב"ה

"הישראלי גילה בסיפוק רב, שיהדות העולם ממטירה שפע של אהדה על המדינה היהודית הצולחת, ורבים וטובים בה מצהירים על עצמם כציונים. ליתר דיוק ההורים הם ציונים, הילדים לא. כאשר גם הם, הילדים, ציונים הלכה למעשה, הרי אין צורך אפילו לגרד אותם כדי לגלות שמדובר במשפחה דתית. אלה לומדים עברית מתוך פרינציפ, אלה שולחים את בניהם לירושלים מתוך דחף בן אלפי שנים, הן בימי הזהר והן בימי השפל של המדינה. מתקבל הרושם המביך, כאילו האנכרוניזם של הכשרות ושמירת השבת הבלתי-תכליתית הן-הן הערובה לאהבת ציון אמיתית, שאינה תלויה בניצחונות

העשור האחרון עבר על המדינה בסימן הלבנטיניזציה הדוהרת, כמעט אמרנו המודרכת, אשר קיבלה באופן תמוה תנופה חדשה עקב התרוממות ששת הימים. הפער החברתי הלך והתרחב למטה, בעוד שמלמעלה הפכו שליטי הכלכלה והמיסוי את הציבור, ביוזעין לעדר של רמאים, עד כי פני החברה הישראלית התחילו משתנים ללא-הכר. מפעלים משגשגים וערים גדולות נבנו בתוכנו והנוף החברתי בכל זאת נבל, נשאר ללא ירק. דור של מלחמות קם בארץ, דור אנוכי, אדיש ובלתי-מחונך.

האלימות נהפכה לסגנון חיים, אם לא למשטר של קיום עד כי המעשים הקטנים של היום-יום, כגון, כפי שניחשתם, הביקור בקולנוע נהפך לגבי האזרח למפח נפש מאורגן. האדם מסתכל סביבו בחשכת האולם ושואל את עצמו, מנין צץ הנוער הזה, מנין הגסות הצרחנית הזאת, שלא היה לה זכר אך לפני כמה שנים? האדם מסתכל סביבו בקולנוע ומחפש הסברים, מתחנן לתירוצים, בתהותו, מה טיבם, מה אופיים של הצעירים האלה המתפרעים למען התפרעות?

והוא מוצא רק מכנה אחד קבוע לגביהם – שהם אינם חובשים את הכיפה הסרוגה. אף פעם לא. בקולנוע ובכל מקום. בחברה המאבדת את פרצופה, נשארו הפנים הצעירים מתחת לכיפה הקטנה ללא שינוי, פנים טובים ונקיים. מתחת לכיפה הסרוגה עוד יש מקום לנימוסים, עוד יש רצינות, עוד יש אהבת מולדת. עוד יש שקט.

אדם המרצה בפני קבוצות נוער, בבתי-הספר או במועדוני האוניברסיטאות, יבחין במהרה שנוער דתי לפניו. הם מתנהגים אחרת, שואלים אחרת, עונים אחרת. מעולם לא שמענו מפיהם הערה חסרת-טעם לגבי המדינה. נראה שמוגבלים הם בתפיסתם החיובית צרת-האופק, חסרים הם לחלוטין את שאר-הרוח הנהדר המניב את הבדיחות מסוג כיבוי האורות בלוד. אין הם משתעשעים ברעיון הירידה מן הארץ, אין להם זיכרון קצר ושערות ארוכות.

כנראה הדברים האלה אינם הולכים עם הכיפה הסרוגה. וכאשר יהודים מתאספים להחליף דעות על מה שאפשר עוד לעשות למען תיקון פני החברה, למען עידוד העליה וחידוש ההתיישבות ודברים מיושנים מסוג זה, הרי הכיפות יהיו רבות במקום. על חוסר הפרשות של "גוש אמונים" אפשר להתווכח, אך אין ספק שהם מאפשרים לנו את המו"מ על פשרות. הם מוכיחים לשכנינו שעוד לא הכול נשחק כאן, עוד לא כולם אכלו את כולם. אנחנו אף זוכרים את מגיני המעוזים עם ספרי התורה, אנחנו רואים נוער שלגביו ארץ ישראל עדיין רשומה על שם עם ישראל, נוער שאינו מגחך להצהרות טרומפלדור, ואינו בוכה עם הנביאים החדשים. נוער דתי.

אנחנו נושמים לרווחה, כשאנו רואים את הכיפה הסרוגה. לומר את האמת, בראותנו פנים טובות מסביב, מן הסתם מחפשים אנו את הכיפה מאחור.

נשאלת השאלה, כיצד עשוי איש הלצות שרוף כמונו להתלהב ברצינות כזאת מציבור כה חסר הומור. איננו מתלהבים, במחילה. אנחנו פשוט נכנעים לעובדות. ניכר, שכוחם של רעיונות וכוחם של בני-אדם נמדדים לא בעיתות של הצלחה, אלא בעידן של שפל ומפלות. רק שתי מגמות, משני הקצוות של החינוך, המדרשה השמאלית של השומר הצעיר והמשנה של הכיפות הסרוגות עומדות היום זקופות בלחץ הזמנים הקשים. לו היתה לתנועות הדתיות גם מנהיגות ותיקה פחות מורגלת לכיסאות מרופדים, אילו היו הרבנים שלנו מתעלים מעט מעל הרמה של כוכבים מתחרים – הרי היתה אותה כיפה סרוגה גם גדולה יותר.

מכל מקום, ההומוריסטן שמח להודות בטעותו. הוא עצמו כבר איחר את המועד להיות לאיש דתי, הוא טבול עד צווארו בתוך בוץ ההיגיון הקר, אצלנו זה כבר לא ילך. אולם הוא מודה ברצון, שהדעות המיושבות-בעיניו הניבו ישראלים יותר טובים, שנוקשותם הנלעגת של ההורים הדתיים עשתה נוער יותר טוב, שהמטבח הכשר הוכח להיות מוסד רוחני איתן יותר ממבצרי השכל והקדמה.

קשה לנו לתאר את מדינת ישראל בלי אותה אמונה דתית, שאנו באופן אישי איננו חלק בה. ובכל זאת, אם תנאי מוקדם הוא לגידול נוער כזה, אם זה המחיר שלו, כי אנחנו החילוניים הנכשלים, לא ניסע באוטובוסים בשבתות ולא נלך לקולנוע בימי שישי, הרי כותב שורות אלה מוכן להישאר בבית ולהסתכל ב"צירופים". אנחנו הגענו למצב ולגיל, שבתוך הזרם המתוחכם של תוכניות סגפניות נראה לנו שידור תמים זה על משתתפיו התמימים מלבב במיוחד. אנחנו קשוחים למדנו לאהוב את הכיפה הסרוגה" (אפריים קישון)

ב"ה

קוראים לו שמוליק ואתם מכירים אותו. הוא גר בעיר ממוצעת, בשכונה רגילה, ויש לו משפחה חמודה וילדים מתוקים. יש לו קרובי משפחה חרדים, הוא עובד יחד עם חילונים, אבל הוא מגדיר את עצמו 'דתי-לאומי'. והוא גאה בזה! הוא לא פוסל ולא מזלזל במי שבחר בדרך אחרת, אבל מאמין בכל ליבו בדרך שהוא צועד בה. הוא מתפלל בנוסח אשכנזי אך אשתו היתה רגילה לאכול קטניות מהבית. הוא הכיר אותה דרך חברים משותפים, הם יצאו במשך חודשיים וחצי, וזה מאוד התאים לו. לא שלוש פגישות חטופות ולא שלוש שנים של מגורים משותפים. מספיק זמן כדי להכיר את האדם שעומד להיות החשוב בחיך ולהתחיל לרקום ביניכם משהו משותף. לא הפריע לו בכלל שהיא מעדה אחרת. למען האמת הוא גם לא פסל הצעות של 'חזרות בתשובה'. ולא, אין לו שום מום גופני או בעיה נפשית. הוא גם לא גרוש. הוא פשוט מאמין במה שאמרו חז"ל שבמקום שבעלי תשובה עומדים, צדיקים גמורים אינם עומדים. כל חייו שמוליק שואף לְחַבֵּר. הוא עובד במקצוע חופשי, אך הספיק להיות בישיבה חמש שנים, שבתוכם שילב גם שירות צבאי משמעותי. הוא היה קרבי ועד היום הוא משרת במילואים למרות שאם היה רוצה להתחמק מזה היה מצליח בלי בעיה. הוא לא חושב שמצווה להעלים מס, ואפילו שמח לתת חלק מהכסף שלו כדי לממן בניית הכבישים, עזרה סוציאלית למשפחות במצוקה וקניית טנקים ומטוסים. הוא יודע לקרוא ארמית בכתב רש"י אך גם להסביר באנגלית קלה לתייר מזדמן איך להגיע לכותל. הוא מזיל דמעה בצפירת יום הזיכרון וב'כל נדרי' גם יחד, ומתרגש בטקס הדלקות המשואות כמו בהלל של ליל הסדר. החזה שלו התנפח מגאווה כשישראל שיגרה עוד לווין לחלל, כמו גם כשהבת שלו עלתה לשלב המחוזי בחידון התנ"ך וכשהבן בישר שיוצא להדריך בהתנדבות בקייטנה של ילדים חולי סרטן. אשתו לומדת לתואר שני אך תמיד אומרת שהעיקר בשבילה זה הבית והילדים. היא הולכת עם כיסוי ראש אופנתי, יפה וסולידי. פאות יוקרתיות ותכשיטים מנקרי עיניים זה פשוט לא הסגנון שלה. התענוג הגדול שלהם הוא המפגש בערב כשכל המשפחה אוכלת יחד, וכמובן סעודות השבת והטיולים של ימי החופשה. הם בעד להכיר את ארץ ישראל דרך הרגליים, והספיקו לבקר עד היום כמעט בכל מעין אפשרי. שמוליק יוצא לעבודה מוקדם וחוזר רק לקראת הערב, אך למרות העייפות הרבה הוא לא מוותר על השיעור הקבוע בדף היומי. הוא גם מקפיד לשמוע חדשות כשמזדמן לו. לא בגלל סקרנות. פשוט כי איכפת לו. זה העם שלו, האחים שלו. הוא מתאמץ לא לאבד את קהות החושים לשמע עוד פרשיית שחיתות או מעשה אלימות, ולעולם לא יפטור את עצמו באמירה ש'זה דברים שקורים א-צ-ל-ם...'. הוא לא פוחד כל הזמן 'להתקלקל', אבל חשוב לו לשמור על עצמו ועוד יותר מזה על הילדים שלו מלהחשף לדברים שעלולים לפגוע בהם. הוא מאמין גדול בפתיחות. לא כזו של לספוג הכול בלי אבחנה, אלא להיות פתוח לכל הטוב שהקב"ה הביא לעולם ולבחור מה מתוך זה לצרף לעולם הפרטי שלו.

הוא לא ישתולל בהפגנה נגד פינוי עצמות ספק יהודים מלפני אלפיים שנה, אך כאב לו מאוד חורבן גוש קטיף והוא לקח את המשפחה להפגין כדי לבלום את ההרס. בארון הספרים שלו לצד "אורות" ו"מי מרום", יש גם "קובץ שיעורים" ו"אמונה וביטחון". השילוב שלהם נראה נורא יפה על המדף, אך עוד יותר מזה בתוך הלב והראש. יש אצלו בארון ספרים של גדולי ישראל מכל החוגים ולא רק של אנ"ש המצומצם. הוא חושב שלא צריך להתפשר בפסיק על השולחן ערוך, אך מודע לכך שההלכה לוקחת בחשבון את נסיבות המציאות ואת מצבי הדחק, ויותר משהיא צבועה בשחור-לבן היא פורשת מְנַעַד רחב של סולם צבעוני הניצב בארץ וראשו מגיע השמימה. הוא גאה בישיבות ההסדר, במכינות הקדם צבאיות, במדרשות לבנות, בפורום תקנה ובבתי הדין לגיור, מוסדות שלא יכולים להתקיים באף ציבור אחר. הוא מאמין שיש סוגים שונים של עבודת ה' ושל עובדי ה', ושייתכן גדולי תורה גם אם הם לא שייכים לציבור 'שלו'. הוא לא רוצה לחיות מהקצבות ומילגות ומעדיף להיות "נהנה מיגיעו" למרות המחיר האישי שהוא משלם על זה. הוא מאמין שהדרך שלו איננה פשרה, דרך של מי שלא הצליח להחליט האם הוא דתי או חילוני ומנסה להיות שניהם ביחד. הוא מבין שהאמת אינה נמצאת בקצה כזה או אחר אלא דווקא במקום שבו הקצוות נפגשים. הוא מאמין בדרך חיים שלא נועדה רק להוציא "אחד מאלף" - גדול הדור בתורה, ולהותיר מאחורה אלף שחיים מתוך דחקות, לחץ ותסכול על שלא זכו להיות בראש הפירמידה. הוא דוגל בדרך שתוציא אלף יהודים שהיו עובדי ה' בשמחה, אנשי עמל, חקלאים, אנשי היי-טק, מורים, וכמובן תלמידי חכמים, המכבדים זה את זה, ומוקירים גם את מי שאינו תלמיד חכם כמותם. הוא מאמין בתורה שלימה וחי חיים שלמים. הוא דתי-לאומי.

נושא: חרדים חילונים עמ"י חלק המני

מהלך פעולה:

- משמיעים את השיר 'כמו רקפות' ומביאים להם גם את מילים (מצורף למטה)
- מחלקים את החניכים ל-2 קבוצות, חילונים וחרדים, ואז כל קבוצה חושבת על העקרונות שלה וערכים שעל פיהם היא פועלת וצריכה לשכנע את הקבוצה השניה למה מה שהי חושבת זה נכון ולמה כדאי להם ללכת בדרך שלה.
- המשחק הולך בסבבים, כל חניך מקבל שני פתקים בצבעים שונים וכל סבב הוא צריך לבחור איזה פתק להרים, אם כולם מרימים אותו צבע כל אחד מקבל במבה ואם כולם מרימים אותו דבר חוץ מאחד האחד מקבל שתי במבות.
- דיון: האם שווה בכלל לנסות להתקרב (בעקבות המאמר ' הדתיים הלאומיים מסוכנים', מצורף למטה)
- קטע של הרב נתנאל אלישיב (מצורף למטה)

מסר:

אנחנו צריכים להבין שכולנו עם אחד זה לא שיש את עבודת ה' שלי ואת עבודת ה' שלו, בסופו של דבר הכל מגמה אחת ומכוון לאותו דבר.
 לדוג': גם אם אני שומר שבת השבת שלי עדיין לא שלמה אם כל עמ"י לא שומר שבת, השבת שלי יכולה להיות שלמה רק כאשר כל עמ"י ישמרו שבת.
 אסור לנו להתייחס מאף חלק בעמ"י, אם אנחנו מוותרים על חלק אחד בעמ"י אנחנו גם מוותרים על עצמנו, אין לנו רצון שכולם יהפכו להיות דווקא דתיים לאומיים אלא אנחנו רוצים שכולם יעבדו את ה' וככה תבוא הגאולה.

מה צריך להכין?

- ✓ להוריד את השיר כמו רקפות
- ✓ רמקולים (כדאי)
- ✓ חב' במבה(בהתאם לכמות החניכים);
- ✓ פתקים בשני צבעים שונים
- ✓ להדפיס את הקטעים

קטעים;

ב"ה

רקפות בין הסלעים

אריאל הורוביץ

חילם ולחן: אריאל הורוביץ

בין הצפורות בכביש לרחובות המלכודים
בין משפחות הפשע לטלוויזיה השטוחה
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

בין הישנים ברחוב לדקירות במועדון
בין מה שבדרך כלל קוראים בעיתון
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

וכשהיא לפתע צריכה
שמישהו ישכב בבזך בתוך שוחה
לא תאמין איך הם מופיעים
כמו רקפות בין הסלעים

בין הדגלים הכתומים לחולצה הכחולה
בין שוק הפשפשים לקריית הממשלה
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

וכשהיא לפתע צריכה ...

בין מגדלי הפאר למרכז הקליטה
בין פועלים זרים לשדות החטה
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

וכשהיא לפתע צריכה ...

ב"ה

הדתיים הלאומיים מסוכנים. מסוכנים יותר מהחיובאללה,
יותר מנהגים דורסים וילדות עם מספריים. את הערבים
אפשר להרוג, אותם לא. מה הם רוצים? להשתלט על
המדינה ולנקות אותה מערבים. אם תשאלו, הם יכחישו.
הם יודעים, שמוקדם מדי להיות כה גלויים. אל תאמינו
להכחשות שלהם. הלאומיות הדתית שלהם היא לאומנות
קיצונית, עמופה ביראת שמים חסודה. היא מחלחלת
למערכת החינוך, מתחזקת בצבא ומשפיעה על בית
המשפט העליון. הם כבר בדרך אלינו, עוד רגע והם פורצים
את הדלת.

הם קוראים לעצמם בשם "ציונות דתית", נוטפי שמן זך,
סוכר ודבש. זה השכפ"ץ שלהם. בחסותו הם עושים
מעשים מגונים כשעיניהם מתגלגלות השמימה. הם
ממוקדים — רק השתלטות וסילוק מעניינים אותם. תגידו
להם "פערים חברתיים", והם יפהקו, דברו אתם על מצוקת
דיור, והם יגחכו. מצוקת דיור? לא אצלם. הם לא יקראו
לחסרי דיור לגור בבתים היפים שבנו בחצי חינם. הם לא
רוצים אותם שם. הם האליטה, ואליטה לא רוצה שכנים
כאלה לידה. האליטה השתנתה, אבל לא השיטה: אשכנזים
למעלה, מזרחים למטה. הם לא יתערבבו עם מזרחים. לא
בטוח שאשתו של סמוטריץ' תסכים ללדת לידם(חלק
ממאמר שפורסם בעיתון הארץ)

אפאמין בעס ישראל מרב נרנאל אטיב / פנים אל פנים

איזו פיה משה רבינו מגי'אלש מעס ישראל ,
כשחוללו סביב פעל'א במג'אמבוג מאוסה, ככ'א המזנה גמג חופ'גה ,
פיה ערנה אפצעה האוקי'ג אכ'אוג'א, אהג'ח'א ממנו עס חדש במקומ'א .
ומי'ן הי'גה אז באה ישועה !?
אז'א הוא בחר אפאמין במס ,
ז'י ט'ח א'נו וניח'א ע'ל הכעס, ונע'ן א'עמו הפזמ'ונג שני'א .

איזו פיה א'ימו הנבי'א מגי'אלש מעס ישראל ,
כשפ'אכו אחרי הפע'אים וכדע'ו א'ג הנבי'אים ,
פיה ז'וכה בימוזה א'גפקי'ד ר'א, ונע'ן א'מב'א א'מיד'גד'ר "אז'אם ."
ומי'ן הי'גה אז באה ישועה !?
אז'א הוא בחר אפאמין במס ,
ובזכ'וג א'מור'גו י'דגה א'ש מ'ן השמים, וא'ח'ר כ'א מעס "ז'י הוא האוקי'אם", פע'מי'אם .

איזו פיה מד'כ'י הימוז'י מגי'אלש מעס ישראל ,
כשמשק'ודג'ו ע'ל א'וגו ר'שע נ'פנו, ואל' ע'צמ'יוג'אס הא'מ'י'ג'ה מ'ג'כ'כו ,
פיה חושב ב'אבו ש'גה מ'ש'ע א'מ'א, מ'ג'ב'צ'ר בצ'דק'גו ומ'ג'כ'ר א'י'מ'אם .
ומי'ן הי'גה אז באה ישועה !?
אז'א הוא בחר אפאמין במס ,
ונפ'וק הוא הימוז'ים בשונ'א'י'מ'אם ש'ט'ו, וק'י'י'חו וק'י'ב'או א'ג מ'ה ש'כ'מ'ע'ט ש'כ'חו .

איזו פיה מ'ג'ר'י'מו וב'ניו מגי'אלש מעס ישראל ,
א'ש'ר נ'פ'גה א'חר ג'ר'ב'יו'ג'ר נ'כ'ר'יו'ג'ר, ופ'נ'פ'ה א'ג ע'וק'פ'ו א'מ'ס'וכ'ר א'ב'וג' ,
פיה פ'ור'ש ע'ס ב'ניו א'מ'ע'ר'ה, וז'ן א'ג ישראל א'כ'ר'י ח'וב'ה .
ומי'ן הי'גה אז באה ישועה !?
אז'א הוא בחר אפאמין במס ,
וח'ז'נה מ'א'כ'וג א'י'ש'ר'אל י'ג'ר ע'ל מ'א'ג'ר'י'אם ש'נ'ה, ומ'ג'ר'ו'ה ש'ב'ע'ל ע'ה מ'ג'ר'ב'וכ'ה ומ'ג'ר'ח'וב'ה .

איזו פיה הנמ'ב'י'אם מגי'אלש מעס ישראל ,
א'ש'ר מ'ש'כ'א'יו נ'ס'ח'פו במ'כ'י'ו'ג'ר מ'ב'מ'א'ה, א'חר נ'פ'ג'ר נ'ט'פ'ג'ר מ'ש'פ'ג'י ז'נ'ה ,
פיה מ'ג'מ'ק'ד ר'ק בע'ר'אם הפ'א'כ'ה, ומ'אם פ'יו ב'א'י'אם א'י'ז'י מ'ג'ב'ו'אל'ר ג'מ'ור'ה .
ומי'ן הי'גה אז באה ישועה !?
אז'א הוא בחר אפאמין במס ,
ובכ'ר'י'ב'ר מ'מ'ור'ה מ'ז'י'ב' ס'א'אס מ'ע'ר'א'ה ב'י'ג'ר א'ל, וכ'כ מ'ח'ז'י'מ'אם א'ח'יק א'מ'ור'ג' ישראל .

איזו פיה מ'כ'ן מ'רב ק'וק מגי'אלש מעס ישראל ,
כשמופ'יע'ה ג'ע'נ'ע'ה א'א'מ'י'ג'ר ח'ד'ש'ה, ע'ל'א י'ד'ע'ה ש'מ'ק'ו'ה ב'נ'ש'מ'ג'ר הא'מ'ו'ה ,
פיה מ'ג'ק'ב'ל ע'ל מ'כ'א'ל ח'ז'ק וצ'ו'מ'ה, א'כ מ'ג'ר'י' א'ג מ'ז'י'ו'נ'ג'ר נ'ט'א'ר נ'ש'י'ה .
ומי'ן הי'גה אז באה ישועה !?
אז'א הוא בחר אפאמין במס ,
וס'ל א'נו א'ג ד'ק'כ מ'א'ו'כ'וג א'ש'ר מ'א'י'נה ומ'ד'ר'י'כ'ה א'ד'ו'ר א'ד'ו'כ'וג .

א'ס א'נ'ח'נו נ'ג'י'אלש מעס ישראל ,
מ'מ'ג'ר'ג'ק מ'נ'ח'ל'ר א'ב'ו'ג'ו'י, וא'ט'אס א'ג א'בו א'ט'ו'ב'י ב'ניו ,
נ'ג'ב'צ'ר בצ'דק'ג'נו ונ'ח'ר'פ'אם ונ'ג'ד'פ'אם, א'ל נ'ש'כ'ח ז'א נ'ט'ח א'ח'ט'א'אס ופ'ש'ע'אם .
מ'י'ן ג'ב'וא, א'ס כ'ן מ'י'ש'וע'ה !?
נ'וא'מ'נ'אם ב'וא ג'ב'וא, ב'ד'ב'וג'ר מ'י'י'אם, א'כ א'מ'ה א'ע'כ'ב, א'ס א'פ'ש'ר א'פ'ק'ד'י'מ' ז'י
נ'ב'ח'ר אפאמין במס !
וכ'כ נ'ר'ו'אם א'ג ר'וח'א, ונ'ש'י'ב' א'מ'אם א'ג א'מ'ונ'אם בע'צ'מ'אם ,
ו'ק'ן ע'ל י'ז'י כ'ק, יש'ו'בו א'מ'יד'ב'ק ב'א'נ'צ'אם וב'ב'ו'כ'אם .
נ'וא'ח'ר ש'נ'ב'וא א'ע'כ'ג'ר ז'י ב'ע'ב'ו'י'מ'אם, נ'ש'א'ה כ'מ'ה ע'ס א'נ'ח'נו מ'י'י'נו ח'ס'ר'י'אם .

נושא: קדושת א"י

מהלך הפעולה:

- מכירות- מציעים לחניכים לקנות כל מיני דברים בעד דברים שהם יעשו (נגיד- מה אתם מוכנים לעשות ע"מ לזכות בביסלי? ואז מי שמציע את הדבר הכי גדול ובאמת עושה אותו מקבל את הביסלי) לבסוף מציעים להם שקית עם אדמה של א"י.
- קטע אוגנדה ומצד שני לך לך (מצורף למטה)- מה באמת היחוד של א"י? מה ההבדל בינה לבין אוגנדה לדוג' למה איננו יכולים להתנתק ממנה ולו באופן זמני?
- אוריאל פרץ "עם מכלול הקוצים"(מצורף למטה)

מסר:

בא"י יש קדושה מיחדת והיא לא ניתנה לנו סתם. א"י שייכת לעמ"י וכשעמ"י לא נמצא בה א"י לא מצמיחה שום דבר ולא נותנת את השפע שלה.

במכירות לא היינו מוכנים לעשות הרבה אם בכלל בשביל אדמת ארץ ישראל כי זה נראה לנו דבר רגיל שגרת, לא משהו מיוחד... אנו צריכים להבין שבארץ הזאת, בעפר עצמו טמונה קדושה ואנו צריכים ללמוד זאת ולהבין שזו לא ארץ ככל הארצות, זה הארץ בה ה' בחר, ארץ ממנה הושעת העולם כולו! ואיננו יכולים לעזוב אותה גם באופן זמני כדי שלא נשתקע ח"ו בניכר כמו שקרה כבר כמה פעמים בתולדות העם שלנו.

מה צריך להבין?

- ✓ לקנות דברים שווים למכירות
- ✓ להדפיס קטעים

תארו לכם שמדינת ישראל הייתה ממוקמת בלב אפריקה. אתם מסוגלים לתאר לכם מה היה קורה אז? לא, זו לא שאלה תלושה מהמציאות. בקונגרס הציוני ה-7 טלטלה סערה עזה את ההסתדרות הציונית דכת השנים, כשעל השולחן הונחה הצעה: אוגנדה כתחליף לישראל. מקיץ 1903 ואילך, כשנתים ימים, רעדו אמות הספים של ההסתדרות הציונית. הרצל והמקורבים לו תמכו בתכנית ההתיישבות באוגנדה, תכנית שנועדה למצוא "מקלט לילה" למאות אלפי היהודים שגורשו או נמלטו באותה עת מאירופה; הציונות הרוסית, שמנהיגה העולה היה מנחם אוסישקין, שללה תכנית זו וקבעה כי הציונות יכולה להתגשם רק בארץ-ישראל, ואין להמיר ארץ זו בשום טריטוריה אחרת.

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל אֲבֹרָם כֶּן:
 כֶּן בְּמֵאֲרֶצְךָ וּבְמִבְּזוּלְדֶתְךָ
 וּבְמִבֵּית אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ
 אֲשֶׁר אֶרְאֶךָ"

ב"ה

ייעם מכלול הקוצים והצמחים שנכנסו לי ליאל
אפשר להקים ערויה של גאר עג גאר,
אבל אלו לא סגם קוצים - אלו קוצי ארץ
ישראל.

ווי שתי בארץ הנאג חייב לרעג לקבל אג
קוציה באהבה" - (אוריאל פרץ הי"ד)

נושא: ערב ארצות

מהלך פעולה:

עושים משחקים ופעילויות לפי ארצות שונות:

- אנגליה- תחרות שתיית תה הכי מהר/ זיהוי טעמי תה
- מצרים- תחרות קפיצות צפרדע
- איטליה- להזמין פיצה/ להביא פסטה לכל החניכים
- רוסיה- משחק השוקולד
- הודו- מירוץ שליחים עם אורז
- וכל המרבה הרי זה משובח 😊

צ'ופר: מצורף למטה

מה צריך להכין?

- ✓ תפאורה אם רוצים לשדרג את הפעולה
- ✓ להודיע לחניכים להביא כסף לפיצה/ להשיג תקציב;
- ✓ להביא:
- דברים לתה (כוסות חמות, תיונים, סוכר)
- צעוף, כובע וכו' (למשחק השוקולד)
- אורז וכפות למירוץ שליחים

הייתי בפריז וגם ברומא
ראיתי את שבעת פלאי תבל,
בקוטב הצפוני וגם דרומה
אך אין מקום כמו ארץ ישראל.
וכמו גליות של נוף יפות
תמונות ביכרוני עפות,
כמו בעד עדשה של מצלמה
בתרמילי אותו אשא
בכל מקום בכל מסע
קטעי פסיפס מתוך תמונה שלמה.

שלוש לך ארץ נהדרת,
עבדך הדל נושא לך שיר מזמור.
גם עם לעיתים נודד אני על דרך,
מה טוב לנדוד אך טוב יותר לחזור.

צריחי המגדלים בירושלים
וסמטאות השוק הצבעוני
גגות הרעפים של גבעתיים
הניבטים מבעד לחלוני.
את האביב בתל אביב,
את סבתי ואת סבי, את החלה ואת נרות שבת,
את ים המלח מול אדום
ואשת לוט צופה לסדום
ואת הקיץ בואכה אילת.
פזמון...

מימיה הכחולים של הכנרת
והרקיע התואם מעל.
והרגשת הבית המוכרת
בתוך עורקי זורמת כמו חשמל.
הרי גליל והשומרון,
הפרדסים שבשורן,
וילדים בגן המושבה
את הכרמל ואת הים
אחד אחד ואת כולם,
תמיד קורצים, אומרים ברוך הבא.
פזמון...

נושא: א"י בימנו

מהלך פעולה:

- לביים שהמדריך מקבל הודעה שדרושים חברה בגילם שיבואו לעבוד בחממות ואז שואלים כזה מי רוצה וכו'
- לעשות דיון בין שני הקטעים (מצורף למטה)- האם אנחנו באמת מיותרים בנושא א"י? האם באמת אין דברים לקדם ולעשות?
- משחקים חיי שרה ולכל אחת כמה אלופים שהיא רוצה
- חידות על א"י

מסר:

התפקיד לא נגמר בפלמ"ח או באצ"ל הוא עדיין ויש לנו עוד המון המון מה לעשות, אז נכון עכשיו זה לא לייבש ביצות ולנטוע עצים עכשיו זה לבנות את המקומות מבפנים.

אולי לפעמים נראה לנו שאין עניין לזה שאנחנו פה, כמו בחיי שרה- הרי לכל אחד יש כמה אלופים שהוא רוצה! אבל אנחנו ציכים להבין שיש לנו תפקיד ומשימה גם כעת.

מה צריך להכין?

- ✓ לנסח הודעה מאיש קשר
- ✓ להביא כדור
- ✓ להכין/ להוציא מהאינטרנט חידות על א"י

קטעים;

בי"ה

אם רק הייתי חי בתקופת קום המלוכה, הייתי מתעמר כל כולי לארץ ולאדמה.

אם רק הייתי חי בתקופת כיליי, אף תרכי לא היה יכול עלי.

אם רק הייתי חי בתקופת הגאחיות, הייתי מראה לבריטים מה זה עמ"י שרצה את אי"י.

אם רק הייתי כיצול שואה, בלוח הייתי אחד מהמעפילים- ומאידואל.

אם רק הייתי חי בתקופת קום הגדינה, בלוח הייתי עושה משהו חשוב לעצמה.

אם רק הייתי חי בתקופת גלחיות ששטת הימים, בלוח הייתי אחד הצנחנים ששחררו את הבול.

רק חבל שאני חי רק עכשיו, פיספסתי את הרבבת אי"י כבר בכייה, מושלמת אין כבר צורך שכולם ילחמו בשבילה, לי בכל אופן כבר נגמר התפקיד.

כבון, שבתיים-שלוש אהיה בצבא, אך מה זה לעצמת לייבש ביצות ולקנות את אי"י בייסורים, בדם ובצמל יום, יום, שעה, שעה, לצורך כל החיים?

אולי באמת כבר אין לנו מה לעשות היום לצען אי"י, כבר אין צורך.

כבון, מדי פעם שומעים על ישוב שקם או לחילופין לצערנו נחרב, שם עבודות חקלאות ופה עזרה בסלילת מסלול חדש. אבל מה זה לעצמת מה שהיה אז? ובכלל

מה כל זה נוגע אלי? כי הרי כמו שכבר אמרנו, אני החמצתי את הרבבת, כל הדברים הללו שייכים לדור הקודם וכראה גם שהם בטהיב מסתדרים לבד, אני לצערי חי רק עכשיו, אני ככראה, כבר מיותר...

בי"ה

מיותר?

אם נגרום לנו ולמעשינו להתמזער לעומת מה שהיה, כנראה שבאמת נרגיש מיותרים.

אבל אנחנו צריכים להבין משהו יסודי- אנחנו דור אחר, ומתוקף כך גם תפקידנו הוא שונה. אם תפקידם היה לייבש את הביצות ולהתחיל בבניה תפקידנו הוא לשמור על הערים והיישובים הקיימים בזכותם ולהגדיל אותם!

אם תפקידם היה להלחם למען השגת שילטון בארץ, תפקידנו הוא לשמור על השילטון והארץ הזאת, גם כשקשה!

אולי זה נשמע חסר משמעות- לשמור על דברים שעשו לפנינו ולהגדילם, אבל לא!

פעם אמרו לי שיותר קשה מלקבל ציון גבוה זה לשמור עליו לאורך זמן. יכולה לבחון התחלה ואפילו התחלה טובה מאוד, אבל אין לה שום ערך אם היא אח"כ מתמוססת ולא מחזיקה שום מעמד.

וכאן בא התפקיד שלנו, האם נבצעו בהצלחה? וכאשר תשמעו את הנכדים שלכם אומרים אם רק הייתי חי בתקופת סבא וסבתא, תדעו להגיד להם שגם לדור שלהם כמו שלכם, יש תפקיד שונה מהדור הקודם בבנית הארץ.

וכמוכן הדור שלכם אולי גם יהיה הדור בו יבנה המקדש- בזכותכם.

נושא: תורת חיים

מהלך הפעולה:

- משמיעם את השיר אור החיים ומביאים את המילים וכל חניך צריך לסמן את המילים/משפט שמבחינתה מסמל ,
- מכתב אהבה(מצורף למטה) ודיון- כולם מביאים את התורה גם מי שלא יושב בבית מדרש כל החיים
- דילמות שדעת ההלכה נוגדת (לדוג': מישהי קנתה חצאית ואח"כ בבית גילתה שהיא קצת קצרה, מה עושים?)
- קטגוריות: תורה ו... (ארוחה במסעדה, ש"ב, יציאה עם חברות, אמבטיית קצף...) - עד כמה הם קשורים אחד לשני? (אפשר לחלק לכל חניך שני עיגולים איתם ניתן להמחיש את היחס בין הקטגוריות)

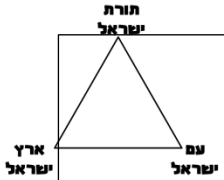
מסר:

התורה היא תורת חיים ונוגעת לכל פרט ופרט בחיים שלנו, וכמו שראינו בשיר שכל אחת התייחסה למשפט אחר התורה בעצם נוגעת בכל תחומי החיים שלנו, היחס בעיגולים אמור להיות תמיד חופף כי התורה וקיומה זה החיים עצמם ולא משהו נספח, זה על גבי זה או זה לצד זה.

מה צריך להכין מראש?

- ✓ להוריד את השיר
- ✓ רמקולים
- ✓ להדפיס קטעים
- ✓ לכתוב דילמות
- ✓ להכין עיגולים

קטעים:

ד"ה

לכראג יום הנישואן שלנו, אחוזה היקר, כך רציגי לומר לך ...
אני יודעג שנה הולך להיות לך קצת מוצר לקרוא אג זה כאן ולא דביר ביחד, בשק
כשאל אחד אחר חולף ממך לא רואה, אני יודעג וגאמין לי שבא הסיפור הזה כואב לי לפתוח כמון.
אבל לא יכולתי יוגר. פסוק לא יכולתי:
אני מרבישה שבכר לא נשאר לי כלום ואין לי מה לעשות אלא לכבד לך...

דיוקא כאן. דיוקא עכשיו.

הזכרתי לך... הזכרתי.

הייג כל כך מיוחד, שלי.

אהבה ומגיל ראשון, וידעגי שאני כל עולמך. הייג קורא אוגו כמו ספר, הויה בי.

נשם ומנחם בי, בלמודי. ביום ובלילה.

כמה פעמים לחשב לי, כל פעם מחדש, שפישטני שארה לא צריך יוגר, לא רוצה יוגר.

הרשג אוגו, כאבר אוגו, חלמג. עילי. עילינו.

טוב, אהוב שלי, איך... איך שגמדי היה לך רע, והייג בא אליי עם כל הדאבוג שלי.

ש הפרכה ושל מה לא, היינו מגבנים ביחד לכן שלנו ושוגים מהמעין הסודי של אחד

אחר לא הורשה להגרכב אלינו. מחיים אג יונש העגיד באמונה, בדיאחון.

ופגאום, לאט לאט, זה קרה... 'אם געצני יום'.

'זה בסדר, נסוג מרביעי, אג יודעג שאג המיוחדג שלי' אבל אני צריך לחיוג'

יש בחולף עולם אג יודעג

'כן' כאברג, 'אני יודעג, מאנג להפנים אג המילים שנגכו בי ככאפי קרד דוקרים.

'בחולף באג יש עולם אבל בפנים חשגג, קוויג, 'בפנים אגה עוד יודע, חי, כך אוגו'.

וכך לאט לאט, הרשגגי איך אנתנו מגרחקים ואגה... נהפך לי לצי.

כל כך אהבתי אוגך, כל כך לא רציגי אג זה, פחדג:

ועל כל דמעה שלי, נגווספה דמעהגו שלני של הקב"ה, 'יומים אעצני'.

למה? ואך אגה יכולי? צעקג, כאברג: אבל אגה... לא שדעג

לא יכולג - הצעקוג שלי, אכולוג דבם לבי נעאסו ונכעסו כאלו בידי עכבים הגשקורג.

האלווינה, האיתורכ, הדור השלישי ואני... כך הגחמגי מרביעי, שיכר כנראה לדור של פעם.

היה לנו כל כך טוב ביחד.

גמדי צחקנו והסגכנו אחד על השני וידענו, הם, האחרים דיברו ואילו אנתנו... שרנו.

ראגתי אוגך, וידעגי שבואב לך.

נסיג להסביר לי שוב ושוג שארה חייב להמשיך האלה, להגחכר למצאוג וזה כבר לא כל כך שיק.

ובכלל, אגה מלובלך, מאלא כגמים, עבודה, בינש, חדרה, שמירג-ענינים ושאתי אבין.

אני חייבר להבין.

אבל... לא רציגי. לא רוצה! ולא נגג לי אפילו אפשרוג להגי.

ונה כל כך כאב. כל כך כאב... כי ידעגי: ידעגי שארה סובל, מגענה.

לא, אני מכירה אוגך יוגר מידי טוב כדי שגוכא לעבוד עילי.

האבר לאבוג, במסכה הזו, נגגיגי חן הנכובים.

אז רציגי להגידי לך, כאן, מעל לדפים האלה, שאני עדיין אוהבג אוגך, כל כך אוהבג.

ואני לא צריכה אוגך עם חליפה או מגעג שחורה, ענינה או ציציוג בחולף

אני פסוק רוצה... אוגך.

אג האבם שהגאחגגי בזו, אג הנשמה שבא כל נקשרגי אליה.

כמו פעם, בימים ההם, שהייג הופך די והופך בי, וארשג מאלאכוג נאמעה בפניך

כמו פעם שסיפרג לי ולחלויהג בענין, שאנז שפישטני אגה מרביעי שנהפכר לאחד, גבוג יוגר.

אהובי, עוד מעט יש לנו יום נישואן ואני באג לא רוצה כלום, לא פרחים, לא עוצוג גבונה, חיצוניוג

רוצה כך עוד פעם, כמו פעם

ב"ה

אור החיים

מילים ולחן: ישי ריבו

כמי שעסק בה לקרעים
וראה אנשים מלאכים
שהמיתו עצמם עליה
וקבלו ממנה חיים
וכמי שטעם טעמה לרגעים
וראה אנשים
באמת מאושרים
ואיזה אור על הפנים

פזמון:

איך הם נשבים בקיסמה לפניה
מתהלכים כסומא אחריה
ותכלית האמת היא כל צדדיה
כל שבעים פניה
יקרה מפז ומעושר
ניקנת היא בעמל וביושר
והיא הדרך והיא האושר

כמי שמצא בה את עצמי
כשלא זכרתי מי אני
תמיד היא באה
והאירה לי פנים
אומרים שהיא כל הטובות
שבעולם

אם רק היה לנו מושג
היינו רצים רצים ורצים

ונשבים בקיסמה לפניה
משתגעים מתלהטים אחריה
ואור החיים כל נתיביה כל
נתיבותיה

יקרה מפז ומעושר
נקנית בעמל וביושר
והיא הדרך והיא האושר

נושא: ה' מפחד מקטעים

מהלך הפעולה:

- קוראים את אגרת תקנ"ה או כל קטע לימוד אחר טיפה ארוך ומורכב (מצורף למטה)
- משחקים משחק/ כמה משחקים שיודעים שהחניכים אוהבים
- שואלים את החניכים באיזה קטע של הפעולה הם יותר נהנו- במשחקים או בלימוד?

מסר:

למה קשה לנו או לפחות לרוב החברה עם לימוד? למה ישר כשאנחנו מקבלים דף מקורות אנחנו ישר שמים את הראש שלנו על מצב טיסה ולפעמים אפילו לא **מנסים** להקשיב? למה אנחנו שאמורים לחיות את התורה, לאהוב אותה, מתקשים הרבה פעמים ללמוד באמצע מפגש או משהו כי 'מה? זה כבד עכשיו' למה אנחנו לא מרגילים את עצמנו לחשיבה של מתיקות התורה? למה הרבה פעמים אנחנו שמים לעצמנו אנטי?

מומלץ להשאיר פתוח כדי לתת לחניכים זמן ואופציה לחשוב על הנושא יותר לעומק.

מה צריך להכין מראש?

- ✓ להדפיס קטע
- ✓ להחליט על משחק ולהתארגן בהתאם

אגרת תקנ"ה - הרב קוק

... ומה שכתב מר לתמוה עלי במה שאני מקרב את הכל, גם את פושעי-ישראל, כדי להחזירם בתשובה - וכתבתי לו ברמז כוונתי, שכל מי שהוא מוכשר לעסוק בפנימיות רזי-תורה הוא מתמלא יותר מאור-החסד של תורת חסד, ועליו החובה לעסוק בתיקון נפולים ובקירוב רחוקים, (שבלשון חכמי-הסוד נקרא זה גם כן בכלל ליקוט ניצוצות-הקדושה מתוך הקליפות), ומצא בזה סתירה לברכת-המינים שאנו מתפללים לעקרו ולשברו, - ישים נא כבוד גאונו לבו לדברי, ואבאר לו לא בלשון של סתרי-תורה, שחושב מר להיות כבר יודע שאינו יודע בהם, אלא בדברים פשוטים, באמת אלו ואלו דברי א-לוהים חיים .

ידע הדר"ג, ששני דברים עיקריים ישנם שהם יחד בונים קדושת-ישראל וההתקשרות האלהית עמהם . הא' הוא סגולה, כלומר טבע הקדושה שבנשמת ישראל מירשת אבות, כאמור : "לא בצדקתך וגו'" "רק באבותיך חשק ד' לאהבה אותם ויבחר בזרעם אחריהם", "והייתם לי סגולה מכל העמים"; והסגולה הוא כוח קדוש פנימי מונח בטבע-הנפש ברצון ד', כמו טבע כל דבר מהמציאות, שאי-אפשר לו להשתנות כלל, "כי הוא אמר ויהי", "ויעמידם לעד לעולם".

והב' הוא ענין-בחירה, זה תלוי במעשה הטוב ובתלמוד-תורה .

החלק של הסגולה הוא הרבה, באין ערוך כלל, יותר גדול וקדוש מהחלק התלוי בבחירה, אלא שברית כרותה היא, שהסגולה הפנימית לא תתגלה בזמן הזה כי אם לפי אותה המדה שהבחירה מסייעה את גילוייה, על כן הכל תלוי לפי רוב המעשה וקדושה האמונה ותלמוד-תורה .

והשי"ת, הנהוג בחסדו בכל דור, מסדר הוא את סדרי הנשמות הצריכות להופיע בעולם : לפעמים כוח-הבחירה מתגבר וכוח-הסגולה עומד במצב ההעלם ואינו ניכר, ולפעמים כוח-הסגולה מתגבר וכוח הבחירה עומד במצב הנעלם. וכל עיקרה של ברית - אבות, שאיננו פוסק אפילו כשתמה כבר זכות-אבות, הוא בא מצד כוח-הסגולה, ובעקבא-דמשיחא מתגבר ביותר כוח-הסגולה, שהוא תוכן "זוכר חסדי אבות ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה", כלומר לא מצד הבחירה שהיא באה מצד המעשים הטובים שבבנים ומצד התשובה, אלא למען שמו, המתגלה ע"י זכירת חסדי אבות .

אמנם לפעמים מתגבר חושך כזה שמפסיק את הופעת הסגולה גם כן. אבל זה אי-אפשר כי אם במי שבא למדה זו להיות חס וחלילה שונא את ישראל, ודורש רעה להם בפועל ובצפיית-הלב, כמו המינים שמפרש הרמב"ם בה' תפלה שהיו מצירים לישראל, וגם זה היה קשה לחכמים מאד לתקן, על כן הכריז רבן גמליאל : "כלום יש אדם שיוודע לתקן ברכת המינים", והוצרך לתקנה דווקא שמאל הקטן, שהיה נקי מכל מידה של שנאה כמו שהיה מרגלא בפומיה : "בנפול אויבך אל תשמח", כדי שיכוין ביסוד הברכה דווקא על אותם שכבר אבדו את הסגולה כולה. ובדורנו נתרבו נשמות רבות שאע"פ שהן שפלות מאד בענין-הבחירה, ועל כן הם נגועים במעשים רעים רבים ובדעות רעות מאד ד' ישמרנו, מכל מקום אור-הסגולה מאיר בהם, ועל כן הם מחבבים מאד את כללות ישראל וחושקים בארץ ישראל, ובכמה דברים טובים ויקרים מהמדות שהם באים מסגולת ישראל בטבע-נפשם הם מצוינים בהם .

ונשמות כאלו, אם יזדקק לקרב אותם מי שאין בו דעה עמוקה של טביעת-עין לדעת לחלק בין הצד הסגולי הפנימי הקדוש, שבהם, ובין הצד הבחירי המקולקל שבהם, שהוא מקיף את נפשם כחוחים וקוצים הסובבים שושנה, הוא יוכל להתקלקל הרבה חס וחלילה, וללמוד ממעשיהם, ולהדבק בצד הרע שבהם והוא מחויב להתרחק מהם, והשי"ת נותן בלבבו רצון זה ומחשבה זו ובל שנאה ושל התרחקות, כדי שלא יבולע לו. אבל מי שהוא תמיד שקוע ברעיונו בהסתכלות פנימית, באור תורה וקדושה ויראה עילאה, מצד רוממות רבון כל העולמים חיי החיים ב"ה, ולא חס וחלילה ביראה תתאה לבדה מצד עונשי עוה"ז או עונשי עולם הבא, - שהיא יראה חיזונית, שאסור לתלמידי חכמים העוסקים ברזי-תורה בהבנה פנימית להרבות בה, רק לקחת ממנה מעט, כדי ליסר את הגוף ונטיותיו הגסות, במדות רעות ותכונות מגונות חס וחלילה, אבל העיקר צריך להיות הלב מלא אהבה קדושה, ויראה עליונה, מסוד קדושים, כיראת מלאכי-מעלה גבורי-כח עושי דברו - תלמידי חכמים כאלה הנם מכירים בטבעם את טבע הסגולה הפנימית, ויודעים להפריד ממנה בדבקות-מחשבתם את הקליפה הבחירית, והם חייבים ומוזהרים על זה לקרב פושעים כאלה שסגולה פנימית יש להם, כדי לעורר יותר ויותר את כח הטוב הצפון בהם, עד שיתגבר לגמרי על הרע הבחירי ויכניע אותו .

ופעולת חכמים לוקחי נפשות כאלה אינה חוזרת ריקם בשום פעם; לפעמים פעולותיהם נראות בגלוי, ע"י מה שהמקורבים מהם מטיבים את מעשיהם, ומישרים את דעותיהם יותר בפועל ולפעמים נכנס רק גרעין פנימי בהם, וכבר בטוחים הם שלא יפטרו מן העולם בלא תשובה, ואפילו אם חלילה יהיה המושפע כל כך גרוע עד שהוא בעצמו לא יזכה לשוב בתשובה, יפעול כח הגרעין הזה על טבע-נפשו ונפיק מיניה זרעא מעליא, שישוב בתשובה, ויתקן גם כן את נפש אביו, כדין "ברא מזכא אבא ."